

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

De grootste weldaad.

GODS WELDADEN ZIJN VELE. VAN ONZE GEBORTE af heeft Hij ons overladen met Zijn weldaden. Vele hebben we niet eens gezien. En van die, welke door ons werden opgemerkt, hebben we er weer vele vergeten.

De grootste weldaad is wel, dat God ons Christus gaf. Hoe staat het daarmee? Hebben we die weldaad in gedachtenis gekregen en gehouden?

Ik las onlangs van een ramp, die een aantal jongens overkwam. Ze gingen in de vakantie uit visschen. Het water, waarin ze zich begaven met hun zeilboot, was rustig. Toch was het niet ongevaarlijk, de tocht te ondernemen, omdat het weer kon veranderen, en het dan in dit water zeer kan stormen. Daarbij kon maar één van de jongens zwemmen.

Men had eenige prettige uren; en een goede vangst; toen... opeens de wind opstak en de zwakke boot het zwaar te verantwoorden kreeg.

Op een oogenblik, misschien door onoplettendheid van een der jongens, kanteelde de boot, en alle zeven jongens vielen in het water.

Zes ervan worstelden om in het leven te blijven en klemden zich aan de boot vast, maar zouden zeker zijn omgekomen, als niet één van hen, een veertien-jarige jongen goed had kunnen zwemmen. Deze redde nu den een na den ander. Toen hij den vijfde behouden aan wal had gebracht, kon hij niet meer. Nochtans wilde hij wéér te water gaan. Men hield hem tegen, maar hij rukte zich los en zei: „Er is nog één, die gered moet worden!” En waarlijk gelukte het hem, ook den zesde te grijpen en naar veilige kust te stuwten, waar handen werden uitgestrekt om den bijna omgekome te redden. Maar... op dit oogenblik begaven den trouwen jongen redder zijn laatste krachten, en hij zonk weg in de diepte!

Gestorven voor zijn kameraden? Denkt ge, dat deze jongens ooit die weldaad van hun kameraad hebben vergeten? Dat niet altijd die veertienjarige knaap in zijn heldendaad hen voor oogen heeft gestaan en zij hem in hun hart hebben gedankt?

Welnu, heeft Jezus niet meer gedaan? Voor ons? Voor u en mij? En wat is ons antwoord? Staan we bij het kruis en buigen we dankend de knie, met aandoening het uitroepend: „Hij stierf voor mij!”

Toen graaf Zinzendorf eens in Düsseldorf voor een schilderij stond, voorstellende Jezus, en Dien gekruisigd, was het hem, of de schilderij ging leven en de Zoon van God, de Zoon des menschen, met zijn doorboorde handen, tot hem kwam, en zei: „Dat deed ik voor u! Wat doet gij voor Mij?”

SCHRIJNENDE CONTRASTEN

DE LAATSTE WEKEN ZIJN WE TELKENS weer opgeschrikt door berichten van ontzettende ongelukken op spoor- en tramwegen, zoowel in als buiten ons land.

De botsing van de Gooische tram met haar zoo droevige gevolgen was nog niet geheel uit het geheugen weggevaagd, toen de berichten van de catastrofe te Chamonix opnieuw een hevige ontroering teweegbrachten. Ook Nederlanders behoorden daar tot de slachtoffers, zij het dan ook tot de niet-doodelijk-gewonden.

Men was diep onder den indruk van het drama, dat zich hoog in het gebergte afspeelde, doch — het leven eischt zijn rechten. Voort moet men, steeds voort!

Niet te lang stilstaan bij zulke gebeurtenissen, die de gedachte aan den overal dreigenden dood zoo naar voren dringen.

☐ Nog een oogenblik echter moest men er mede bezig

590

zijn; dat was op den dag van de begrafenis der slachtoffers.

Op dien mooien Augustusdag hing er iets drukkends, iets zwaars over 't dorpje Chamonix.

Er ging iets ernstigs gebeuren. 22 dooden werden het dorpje uitgedragen. Terwijl de dorpsklokken met hun bronzen stemmen het memento mori over het dal galmden, stonden mannen, vrouwen en kinderen te wachten op de dingen, die komen zouden. Totdat de droeve stoet naderde, geformeerd door grootwaardigheidsbekleeders, geestelijken, maar waarin ook niet ontbraken de stoere gidsen in hun dagelijksche kleedij, sommigen met houweelen en touwen. Ernst lag er op die bruingebrande gezichten, waarin zon en wind en regen diepe voren hebben getrokken. Door het plaatselijk muziekkorps werden treurmarschen gespeeld, en tenslotte waren het ontelbare bloementuilen en -kransen, gedragen door dames en heeren, die een schrill contrast vormden met de sombere sfeer, waarin de gansche stoet gehuld was.

Zóó was de optocht, waarvan het middelpunt werd gevormd door vijf open auto's, waarop de lijkkasten geplaatst waren.

Blootshoofds stonden de inwoners langs den weg, allen bijna, want overal was het werk stil gelegd, waren de winkels gesloten.

Zoo werden de verminkte overblijfsels van hen, die misschien enkele dagen te voren in het bergdorp waren aangekomen, opgewekt, vroolijk, om te genieten van hun vakantie, naar het station vervoerd, en vandaar verder naar hun woonplaatsen, ver van daar.

En nu een schrijnend contrast! Terwijl geheel de eenvoudige bergbevolking diep onder den indruk was, werd 's avonds in het verlichte Grand Casino van den Montblanc druk gedanst onder krijschende jazzmuziek. En in het casino daarnaast draaide vroolijk de roulette op de groene tafel, terwijl begeerige handen werden uitgestrekt naar den god dezer wereld, en onnatuurlijk-schitterende oogen de tolk waren van oplaaiende hartstochten.

„C'est la vie!” zegt de Franschman. Zoo is het leven nu eenmaal!

Dood en leven wisselen elkander af met verrassende snelheid. Welk een dood dikwijls, maar ook welk een leven al te vaak! Ach dat men het ware leven kende! Het leven, dat den dood overwon!

IN DEN GREEP VAN MAMMON

50)

DOOR L. PENNING

XXVII. De Koninklijke Heirbaan.

HET WAS IN DEN HERFST. WINDVLAGEN hoegen door het verwelkend gebladerte van de hooge populieren; de menschen zetten de kraag op, want het was koud, en Alberdien, die achter 't huis stond, zette de handen als een trompet voor den mond, om haar man te roepen, die met een arbeider druk in de weer was, om de molshoopen te slechten op de weikamp.

Het was een huis met een rieten dak. Het huis was oud, en de schuur, die er naast stond, was ook oud. Maar dat beteekende niets; de Heere had hen dit jaar rijk gezegend met den oogst, en Randijk schatte, dat er drie honderd gulden zou kunnen worden afbetaald op de oude schuld.

Daar ging het om. Er was een heilige hartstocht in Randijks ziel ontwaakt, om op eerlijke wijze geld